

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 404

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΩΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΚΑΙ ΩΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Δέν ἐσίγησεν εἰσέτι ἀλλ' οὔτε καί τόσον συντόμως θά σιγήσῃ, ὁ ἐκκωφαντικός θόρυβος ἐκ τῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ· ἀναμφισβητήτως ἡ Σύνοδος αὕτη ἀποτελεῖ ἐνδιαφέρον γεγονός.

Τό γεγονός αὐτό καλούμεθα ἰδιαίτερος νά τό προσέξωμεν ὡς ὀρθόδοξοι καί ὡς Ἕλληνες.

Ἡ παπική Ἐκκλησία, ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτήν μεγαλαυχία, ἐχαρκτήρισεν αὐθαίρετως τήν Σύνοδον αὐτήν ὡς «οἰκουμενικήν»! καίτοι μὴ συγκληθεῖσαν Βασιλικῇ διαταγῇ, ὡς ἐκπαλαί εἰθισταί.

Εἶναι ὁμως οἰκουμενική τοῦλάχιστον ἐξ ἐπόψεως ἰσοτιμίας τῶν παρακαθημένων καί συζητούντων;

Ποῖα τὰ γνωρίσματα τῆς οἰκουμενικότητος μιᾶς συγκεντρώσεως ἐπισκόπων;

α) Ἡ ἐν ἰσοτιμίᾳ πρόσκλησις ἀπάντων!

β) Ἡ ἐπὶ ἴσοις ὅροις συμμετοχή ἀπάντων εἰς τὰ διεξαχθησόμενα συζητήσεις!

γ) Ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀνακοίνωσις τῶν θεμάτων τῆς Συνόδου πρὸς κατατοπισμὸν τῶν μελῶν καί ἡ διατύπωσις τῶν θέσεων ὑφ' ἐκάστης ἐκκλησιαστικῆς ἀντιπροσωπείας!

Τὰ γνωρίσματα αὐτὰ ἐλλείπουν ἀπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Βατικανοῦ.

Οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν Ἐκκλησίαν ἐκλήθησαν ὡς «παρατηρηταί»,

δηλαδή ὡς βουβά πρόσωπα, μὴ γνωρίζοντα οὔτε ἐκ τῶν προτέρων τὰ ὑπὸ συζήτησιν θέματα, ἀλλ' οὔτε καί δυνάμενα, κατὰ τὴν πορείαν τῶν συζητήσεων, νὰ ἐκφέρωσι τὴν γνώμην των ἐπὶ ἴσοις ὅροις!

Δέν συνεκλήθη λοιπὸν ὡς οἰκουμενική ἡ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ, ἀλλ' ὡς Σύνοδος τῶν καρδινάλιων καί τῶν ἐπισκόπων τοῦ Παπισμοῦ! Ἀνεξαρτήτως ὁμως τούτου.

Ἦτο ἀνάγκη συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς Συνόδου;

Λόγοι ἀναγόμενοι εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ δόγματος, δέν ὑπῆρχον!

Ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις, κατὰ τὰ θεμελιώδη αὐτῆς δόγματα, τὸ Τριαδικόν, τὸ Χριστολογικόν καί τὸ Σωτηριολογικόν, διευτρώθη κατὰ τὰς ἐπτὰ Οἰκουμενικὰς Συνόδους, εἰς τὰς ὁποίας παρευρίσκετο ἡ μία Ἁγία Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐν τῷ Συνόλω τῆς!

Δι' ὅ,τι δὲ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δέν ἀπεφάνθη—δι' ὅ,τι δέν ἠγέρθη ἀμφισβήτησις—ὁ χρόνος ἐπέθεσε τὴν σφραγίδα του, καί ἡ Ἐκκλησία διὰ τῆς σιωπηρᾶς ἀποδοχῆς υἱοθέτησε καί τὰς ἀληθείας αὐτὰς εἰς τὴν καθόλου σωτηριώδη πίστιν.

Κατὰ συνέπειαν ἡ Σύνοδος τοῦ Βατικανοῦ ἀποτελεῖ μᾶλλον ἐσωτερικὴν ὑπόθεσιν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἐπιδιώκουσα, προ-

φανώς, τὴν διευθέτησιν ἀντιθέτων ἐσωτερικῶν τάσεων, τὴν ἐπικαιρὸν εὐθυγράμμισιν τῆς πολυμόρφου τακτικῆς τῆς, καὶ τὴν προσ-
αρμογὴν τοῦ Βατικανοῦ πρὸς τὰς συγχρό-
νους πολιτικοκοινωνικὰς ἀντιλήψεις.

Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν τοῦ κοσμικοῦ
χαρακτήρος τοῦ παπισμοῦ, ἡ Σύνοδος τοῦ
Βατικανοῦ ὁμοιάζει περισσότερον πρὸς πολι-
τικὴν ἀναδιοργανωτικὴν ἐνέργειαν καὶ ὀλι-
γώτερον πρὸς ἐκκλησιαστικὴν!

Ἀκριβῶς δὲ δι' αὐτὸ ἐπεβάλλετο ὑπὸ
τῶν Ἑλληνορθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἡ ἀπόρ-
ριψις τῆς προσκλήσεως τοῦ Βατικανοῦ!

Ὁ παπισμὸς ἀνέσκαψε διὰ τῶν ἰδίων του
χειρῶν τὸ χάσμα, ὅπερ ἤδη «μέγα ἐστήρι-
κται» μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἑλληνοφώνου
Ὁρθοδοξίας!

Ἐλησμόνησε τὸ Βατικανὸν τὴν 13 Ἀπρι-
λίου τοῦ 1204, ὁπότεν τὰ μισαλλόδοξα στί-
φη του, οἱ περίφημοι «σταυροφόροι», ἐξε-
πόρθησαν τὸ κέντρον τῆς Ἑλληνοφώνου Ὁρ-
θοδοξίας, τὴν Κωνσταντινούπολιν, μὲ πειρα-
τικὴν μανίαν καὶ ληστρικὴν βουλίμιαν, ἐφα-
μίλλους βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν;

Ἐλησμόνησε τὸ Βατικανὸν τὰς ἀνεκδι-
γήτους συμφοράς, τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν εἰς
τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ εἰς τὰς Δυτικοκρατου-
μένας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς τουρκοκρατουμένας
περιοχάς;

Ἐλησμόνησε τὴν ἀνήκουστον διπλωμα-
τικὴν δολιότητα εἰς βάρος τοῦ ἔθνους μας,
τὴν ἐγκληματικὴν συμμαχίαν μὲ ἄλλοθρήσκους
εἰς βάρος τῶν Πατριαρχῶν μας, τὰς σφαγὰς
εἰς τὴν Σμύρνην, τὰς ὁποίας ἂν δὲν ἐπροκά-
λεσεν, ὅμως ἠέχθη, καὶ ἐν γένει τὸν κατὰ
τῶν ὀρθοδόξων μέγαν κατατρεγμὸν;

Δὲν τὰ ἐλησμόνησε ὅμως ὅλα αὐτὰ ἡ ἱ-
στορία!

Καὶ ἡ ἱστορία αὐτὴν τὴν στιγμὴν δικαι-
ολογεῖ ἀπολύτως τὴν στάσιν τῶν Ἑλληνορ-
θοδόξων Ἐκκλησιῶν!

Δὲν ἀποκλείεται νὰ ὑπάρχουν «ὑπήκοοι» τοῦ
Βατικανοῦ νοσταλγοῦντες τὴν ἱστορικοδογματι-
κὴν πραγματικότητα τῶν ὀκτῶ πρώτων αἰώνων
τῆς Ἡνωμένης Ἐκκλησίας δὲν ἀποκλείεται ἀκόμη
νὰ «καταδικάζουν» τὸ πρωτεῖον, τὸ Filioque καὶ
τὸ πλῆθος τῶν ἀθέσμων καινοτομιῶν τοῦ Πάπα.

Οἱ τοιοῦτοι ὅμως, ἐὰν θέλουν νὰ προσφέρουν
πολυτίμους ὑπηρεσίας, εἰς τὴν ἐπέκεινα τῶν κο-
σμικῶν ὁρίων ἱσταμένην Ἐκκλησίαν, ὀφείλουν νὰ
ἴδουν τὴν πραγματικότητά ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς
αἰωνιότητος καὶ σταθερῶς νὰ προχωρήσουν πρὸς
τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑψηλῶν ἐπιταγῶν τῆς ἐξη-

γνισμένης συνειδήσεώς των!

Τότε ἀσφαλῶς θὰ δυνηθῶσιν νὰ στηρίξωσι
καὶ τὴν γέφυραν τῆς ἀγάπης ἐπάνω εἰς τὸ χά-
σμα, ὅπερ ἀνέσκαψεν ἡ παπικὴ ἀλαζονεία Νικο-
λάου τοῦ Α' καὶ τῶν διαδόχων του· τότε ἴσως
τὰ ἀποτελέσματα ἀποβοῦν θετικώτερα ἐκείνων,
τὰ ὁποῖα ἐπόθησαν ἄλλοτε καὶ ἐπεδίωξαν οἱ
πρωτάγγελοι τῆς Ἑνώσεως, ὁ Πολύκαρπος τῆς
Ἀνατολῆς καὶ ὁ Ἀνίκητος τῆς Δύσεως, προκει-
μένου νὰ συμπροσευχηθῶσι ταυτοχρόνως πρὸς
τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα κοινὸν Σωτῆρα!

Τότε ἴσως ἀποτραπῇ καὶ ὁ ἐπαπειλούμενος
κατακλυσμὸς μιᾶς νέας πολεμικῆς συμφορᾶς!

ΔΙΑΣΑΦΗΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑΤΟΣ

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας» τῆς
10/10/62, ἀναγράφεται ὅτι ὁ Μακ. Πρόεδρος τῆς Ρω-
σικῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς κ. Λεόντιος, δι' ἐπιστολῆς
του τονίζει ὅτι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τοὺς ἐν Ἑλ-
λάδι Παλαιοημερολογίτας, οὔτε συμμετέσχεν εἰς χει-
ροτονίας Ἐπισκόπων.

Ἄλλ' ὁ Λεόντιος οὗτος οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει με-
τὰ τοῦ ἐνταῦθα ἐλθόντος καὶ εἰς τὰς χεירוτονίας τῶν
ἡμετέρων ἐπισκόπων μετασχόντος κ. Λεοντίου, Ἀρχιε-
πισκόπου Χιλῆς καὶ Περού, ὄντος μέλους τῆς ὑπὸ τὸν
Ἀρχιεπίσκοπον Ἀναστάσιον Συνόδου τῶν ἐν διασπο-
ρᾷ Ρώσων. Πρόκειται περὶ συνωνυμίας. Ταῦτα πρὸς
διασάφεισιν τῶν γεγονότων.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν Κυριακὴν 1/14 Ὀκτωβρίου, ἐτελέσθη Ἀρχιε-
ρατικὸν μνημόσυνον εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀναληφῆως
Σπάτων (Ἀττικῆς) ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν Ἰωάν-
νου καὶ Μαρίας Μπέκα, γονέων τοῦ εὐγενεστάτου
Δημάρχου Σπάτων κ. Μπέκα. Ἐλειτούργησεν ὁ Σεβ.
Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ
τοῦ πανοσ. Ἀρχιμανδρίτου κ. Χρυσοστόμου Κιοῦση,
τοῦ αἰδ. ἱερέως Νικολάου Χατζοπούλου, τοῦ ἐφημε-
ρίου τοῦ Παρ)τος Π. Ἀγαθαγγέλου. Πλήθος πιστῶν
παρευρέθη καὶ ἤνωσεν τὰς εὐχὰς του μετὰ τῶν κληρι-
κῶν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων.
Αἰωνία αὐτῶν ἡ μνήμη.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Ἑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἑτησίᾳ » 30.—

Ἑξωτερικοῦ : Ἑξάμηνος δολλάρια 2
» Ἑτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΕΜΟΝ

ΡΟΥΘ ΚΑΙ ΝΩΕΜΙΝ

Ἐκ παραδόσεως ἀντίζηλοι καὶ ἀνταγωνίστριαι ἡ πενθερὰ καὶ ἡ νύμφη!

Ἡ μία μητέρα τοῦ ἀνδρός· ἡ ἄλλη σύζυγος!

Πόσας πικρίας, πόσας θλίψεις δοκιμάζουν καὶ αἱ δύο ἐκ τῆς ἀμοιβαίας ὑποψίας, εἰς ποίαν δυσχερεστάτην θέσιν φέρουν τὸν ἄνδρα, διὰ τῶν φιλονεικίων των, τῶν ἀντιζηλιῶν των, τῶν ἀπερισκεψιῶν των;

Υπάρχει ἄραγε δυνατότης εἰρηνικῆς συμβιώσεως μεταξύ των;

Συννπαρέξεως, τρόπον τινά, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην;

Τὴν ἀπάντησιν μᾶς δίδουν ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων δύο γυναῖκες, πενθερὰ καὶ νύμφη· ἡ Ρούθ καὶ ἡ Νωεμίν!

Πρόσφυξ ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ εἰς τὴν Μωάβ ἡ Νωεμίν!

Εὐτυχῆς ὅμως, ἐφ' ὅσον περιστοιχίζεται ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, τὸν Ἑλιμέλεχ, τοὺς υἱούς της, Μααλὼν καὶ Χελαιὼν.

Ἡ εὐτυχία της κορυφούται μὲ τὸν γάμον τῶν υἱῶν της· δύο νύμφαι, ἡ Ὀρφά καὶ ἡ Ρούθ προστίθενται εἰς τὸν οἰκογενειακὸν κύκλον!

Ἡ εὐτυχία αὐτὴ ἐπισκιάζει τὴν λύπην της διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑλιμέλεχ.

Καὶ ὅμως καὶ αὕτη ἡ εὐτυχία κατακοιμίζεται· ὁ θάνατος ἀφαρπάζει τοὺς δύο υἱούς καὶ ἐγκαταλείπει εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὸν πόνον τῆς χρεΐας, τρεῖς ἀδυνατοὺς γυναῖκας!

Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ὅτι ὁ πόνος τῆς χρεΐας; θὰ κατέστησε τὰς χήρας—νύμφην καὶ πενθεράν—εὐεξάπτους, μεμψιμοῖρους, ὀργίλους καὶ ἐπιθετικὰς μεταξύ των!

Κάθε ἄλλο!

Εὐγένεια καὶ στοργὴ κατακοσμεῖ τὴν ψυχὴν των· ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη τὰς συνδέει!

Καὶ ὅλα αὐτὰ στηρίζονται εἰς τὴν τόσον δυνατὰν ἀπάντητον κατανόησιν!

Ἡ μία κατανοεῖ τὴν θέσιν τῆς ἄλλης. Δὲν βλέπουν τὴν πραγματικότητα ὑπὸ τὸ πρίσμα τοῦ ἐγωΐσμοῦ καὶ τοῦ φθόνου!

Ἡ κατανόησις αὐτὴ διαμορφώνει ἓνα κλίμα καλωσύνης!

Καὶ πρώτη ἡ Νωεμίν ἐπιδεικνύει τὴν ὀφειλομένην κατανόησιν:

«Καὶ εἶπε Νωεμίν ταῖς δυοῖν νύμφαις αὐτῆς· πορεύεσθε δὴ, ἀποσιράφητε ἐκάστη εἰς οἶκον μητρὸς αὐτῆς· ποιῆσαι Κύριος μεθ' ὑμῶν ἔλεος, καθὼς ἐποιήσατε μετὰ τῶν τεθνηκότων καὶ μετ' ἐμοῦ· δόξῃ Κύριος ὑμῖν καὶ εὐθροῖτε ἀνάπανσιν ἐκάστη ἐν οἴκῳ ἀνδρὸς αὐτῆς· καὶ κατεφίλησεν αὐτάς, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν καὶ ἔκλαυσαν». (Α' 8-10).

Δροσοσταλλίδες καὶ ἀδάμαντες οἱ λόγοι της!

Καίτοι προσέρχονται ἀπὸ ὀδυνομένην καρδίαν, ἔ-

χουν τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τῆς λεπτότητος.

Τὰς παρακαλεῖ νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ μὴ θυσιασθοῦν χάριν αὐτῆς· εὐχεται τὴν εὐτυχίαν των· ἀναγνωρίζει, ὡς αὐτονόητον, τὸ δικαίωμα των νὰ ὑπανδρευθοῦν καὶ πάλιν.

Τὰς συγκινεῖ ἡ καλωσύνη της!

Βλέπετε καθόλου εἰς τὸ μεγαλεῖον αὐτὸ τῆς Νωεμίν τὴν μεμψιμοῖρον, τὴν «γκρινιάραν» πενθεράν;

Κατανόησιν ὅμως ἐπιδεικνύουν καὶ αὐταί. Κατανόησιν μὲ αὐταπάρρησιν!

Δὲν παραιτεῖται τῆς θυσίας ἡ Ρούθ! Καίτοι ἀλλοεθνῆς, ἐκ τῆς Μωάβ, καίτοι ἀλλόθρησκος, καίτοι νέα εὐπλαστος, ἐν τούτοις σκέπτεται, ὅτι ἡ γράϊα Νωεμίν ἔχει ἀνάγκην συμπαραστάσεως! **Κατανοεῖ** τὴν θέσιν της.

«Εἶπε δὲ Ρούθ· μὴ ἀπάντησαί μοι τοῦ κατὰ λειπὲν σε ἢ ἀποστρέψαι ὀπισθὲν σου· διτι σὺ ὅπου ἐὰν πορευθῆς, πορεύσομαι, καὶ οὗ ἐὰν ἀλλισθῆς, ἀλλισθῆσομαι· ὁ λαὸς σου λαός μου, καὶ ὁ Θεὸς σου Θεός μου· καὶ οὗ ἐὰν ἀποθάνῃς ἀποθανοῦμαι κἀκεῖ ταφῆσομαι· . . . διτι θάνατος διαστελεῖ ἀναμέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ». (Α' 16-18).

Λόγοι μεγαλόψυχοι, ὑπέροχοι λόγοι ἐκφράζοντες ψυχικὴν ἀνωτερότητα!

Πῶς λοιπὸν ἦτο δυνατόν δύο τοιαῦται γυναῖκες νὰ συγκρουσθοῦν;

Ἐκάστη ἐπρόσχε πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ καὶ προστατεύσῃ τὴν ἄλην!

Ἡμιλλῶντο εἰς σεβασμὸν καὶ συνηγωνίζοντο εἰς φιλοστοργίαν!

Ἡ Ρούθ καὶ ἡ Νωεμίν, αἱ δύο αὐταὶ χωρὶς πόλεμον γυναῖκες, ἐπέδειξαν, ὅτι ὅπου ὑπάρχει ἀγάπη, ἔκει αἱ σχέσεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἐξευγενίζονται!

Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη αὕτη, προσέρχεται πάντοτε ἀπὸ τὴν κατανόησιν!

«Κατανοῶμεν ἀλλήλους ἐν παροξυσμῷ ἀγάπης» συνιστᾷ ὁ Παῦλος!

Κατανόησις δὲ θὰ εἴπῃ, νὰ ἔλθω ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἄλλου καὶ ἀπὸ τὴν θέσιν ἐκείνην νὰ ρυθμίσω τὸ καθήκόν μου.

Κατανόησις θὰ εἴπῃ νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ ἐλαττώματα τοῦ ἄλλου, χωρὶς αὐτὰ νὰ μειωθῶσιν τὴν ἀγάπην μου.

Κατανόησις θὰ εἴπῃ νὰ ἀνεχθῶ καὶ τὰς ἰδιοτροπίας του ἀκόμη. «Ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ» συμβουλεύει ὁ Ἀπ. Παῦλος· ὁ δὲ λαὸς μας διακηρύσσει «ἀγάπα τον τὸν φίλον σου μὲ τὸ ἐλάττωμά του».

Τότε, ὅταν ὑπάρχῃ κατανόησις, καὶ ἡ πενθερὰ μὲ τὴν νύμφην θὰ συζοῦν ἁρμονικῶς, ἀλλὰ καὶ «συμμοσκηθῇσεται λύκος μετ' ἄμμου» καὶ ἡ γαλήνη θὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανίγρος 32 — Ἀθήναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Π ρ ό ς

τούς Πανοσιολ. Καθηγουμένους, Προηγούμενους, Προισταμένους,
Γέροντας και Μοναχούς του Ἀγιωνύμου Ὁρους του Ἀθωνος

Σεβάσμιοι Πατέρες,

Τόσον ἐκ τῶν ἐφημερίδων, ὅσον καὶ ἐκ προσωπῶν προερχομένων ἐξ Ἀγ. Ὁρους πληροφορούμεθα τὰς προετοιμασίας διὰ τὸν ἑορτασμόν τῆς χιλιετηρίδος αὐτοῦ, προετοιμασίας ἐντατικῆς καὶ πολυεξόδους, ἵνα ὁ ἑορτασμός προσλάβῃ μεγαλοπρέπειαν καὶ παγχριστιανικὴν μάλλον ἢ πανορθόδοξον συμμετοχὴν καὶ ἔννοιαν.

Ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς Ἀγιορεῖται τυγχάνομεν, ὡς εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον περίβολον τῆς Θεοτόκου τὴν κουρὰν τοῦ Μοναχοῦ καὶ τὴν ἱερωσύνην λαβόντες, καὶ συνεπῶς γεννήματα καὶ θρέμματα πνευματικὰ γνήσια τοῦ Ἀγιωνύμου Ὁρους ὄντες, τρέφομεν ἐνδιαφέρον φλογερὸν διὰ τὸν Τόπον τοῦτον, μολοντί ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὸ ἑορτολογικὸν σχῆμα ἀκουσίως μᾶς ἠνάγκαζε πρὸς διαφώτισιν τοῦ χριστωνύμου λαοῦ, νὰ ἐξέλθωμεν αὐτοῦ, καὶ στερηθῶμεν τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν τῆς γλυκυτάτης ἡσυχίας καὶ τῆς δι' αὐτῆς ἀπράγμονος κατὰ Χριστὸν φιλοσοφίας. Τὸ ἐνδιαφέρον δὲ ἡμῶν τοῦτο διὰ παντὸς τρόπου ἐκδηλοῦμεν, φροντίζοντες προπαντὸς ἄλλου διὰ τὴν ἐπ' ἀνδρῶσιν τῶν ὁσημέραι πληθυνομένων τοῦ ἱεροῦ Τόπου δυσαναπληρώτων κενῶν.

Μεγάλως ὁμως ἀνησυχούμεν πληροφορούμενοι κοσμικοὺς πανηγυρισμοὺς καὶ προετοιμασίας ἀσυμβιβάστους πρὸς τὸ αὐστηρὸν πνεῦμα τῆς μοναχικῆς πολιτείας, καὶ ὑπόπτως διαβλέπομεν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐμπνεύσεως ἀνθρώπων κακὰ μελετώντων διὰ τὸν ἱερὸν Τόπον.

Καὶ τὰς ὑποψίας ἡμῶν ταύτας ἐνισχύουν αἱ ψηφισθεῖσαι μεγάλαι δαπάναι διὰ τὴν διάνοξιν αὐτοκινητοδρόμων, τὴν οἰκοδομὴν ξενῶνων διὰ τοῦριστας μάλλον καὶ ὄχι προσκυνητὰς, διὰ τὴν ἐγκατάστασιν κοσμικῶν ἀναψυκτηρίων καὶ λοιπῶν μέσων ἀνέσεων καὶ τέρψεων, πρὸς βλάβην ἠθικὴν μάλλον ἢ ὠφέλειαν τοῦ ἱεροῦ Τόπου, ὅστις, παρὰ πᾶν ἄλλο μέρος τῆς γῆς, προεκρίθη ἵνα ἀποβῇ, «πύλη οὐρανοῦ» καὶ «ἰσαγγέλων ἐνδιαίτημα», καὶ ὅστις διὰ μέσου τῶν αἰώνων καθηγιάσθη μὲ μυριάδας ἁγίων ἀνδρῶν ἰδρῶτας ἀσκητικούς, δάκρυα θερμῆς κατανύξεως ἱερᾶς «χαρμολύπης», καὶ μὲ αἵματα μαρτυρικὰ διαπρυσίου ὀρθοδόξου ὁμολογίας.

Κατὰ τὴν ταπεινὴν δὲ γνώμην ἡμῶν, ἂν εἰς τοὺς ἀρμοδίους ἐκκλησιαστικούς καὶ πολιτικούς Ἀρχοντας ὑπῆρχε γνήσιον καὶ ἁδολὸν ἐνδιαφέρον, θὰ ἔπρεπε τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν καὶ τὰς δαπάνας νὰ προσφέρωσιν ἐπωφελέστερον διὰ τὴν πραγματικὴν ἠθικὴν καὶ ὑλικὴν ἀνάρρωσιν τοῦ ὁσημέραι φθίνοντος Ἀγιωνύμου Τόπου, τοῦ προπυργίου καὶ ἐγκαυχήματος τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ διάνοξις αὐτοκινητοδρόμων, οἱ τουριστι-

κοὶ ξενῶνες, ἡ εὐμάρεια τουριστῶν καὶ εἴ τι ἄλλο συναφές πρὸς τουριστικὴν (καὶ ὄχι προσκυνηματικὴν) ἀξιοποίησιν τοῦ ἱεροῦ περιβάλλου θὰ ἀποβῇ πρὸς βεβαίαν ἠθικὴν καταστροφὴν αὐτοῦ.

Συνεπῶς ἀντὶ τούτων, περὶ ἄλλων ἃς καταβληθῇ ἢ φροντίς τῶν ἀρμοδίων, διότι ὑπάρχουν, δυστυχῶς ἄτοπα σοβαρά, τὰ ὅποια πρέπει νὰ τακτοποιηθοῦν. Ὑπάρχουν ἀντικανονικότητες, αἱ ὅποια πρέπει νὰ παύσουν· ὑπάρχουν ἀδικίαι, αἱ ὅποια πρέπει νὰ σταματήσουν.

Καὶ πρὸς τοῦτο.

1) Νὰ καταργηθῇ ἡ ἐπάρατος ἰδιορρυθμία τῶν 9 Ἱ.Μονῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ παρῳδίαν τῆς μοναχικῆς πολιτείας ἐπὶ σκανδαλισμῷ καὶ ἀπωλείᾳ πολλῶν ψυχῶν.

2) Νὰ μεταρρυθμισθοῦν ὠρισμένα ἄρθρα τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, τὰ ὅποια ἐν τῇ πραγματικότητι τὸν μεταβάλλουν εἰς Καταστρεπτικὸν Χάρτην τοῦ Ἀγίου Ὁρους.

3) Νὰ ἐκλέγεται Πρωτοεπιστάτης τῆς ἱερᾶς Κοινότητος Μοναχὸς Μεγαλόσχημος, καὶ παύσῃ τὸ ἄτοπον νὰ βαστάζῃ ἐνίοτε τὴν ποιμαντικὴν ράβδον τοῦ «Πρώτου» ἀμόναχος ἀπλοῦς ρασοφόρος.

4) Οὐδεμία κουρὰ μοναχοῦ νὰ γίνηται πρὸ τῆς ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων (3τοῦς) προβλεπόμενης δοκιμασίας, καὶ πρὸ πάσης τοιαύτης νὰ ἀσκήται αὐστηρὸς ἔλεγχος τῆς κυριάρχου Μονῆς περὶ τῆς ἀνεπιλήπτου εἰρηνικῆς καὶ ἠθικῆς συμβιώσεως Γέροντος, συνοδίας καὶ ὑποτακτικοῦ, ἵνα μὴ ἐκ τῶν ὑστέρων λαμβάνουν χώραν θλιβερά ἐπεισόδια.

5) Οἱ χειροτονούμενοι διάκονοι καὶ πρεσβύτεροι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ λαμβάνωσι θέσεις ἐφημεριακὰς ἔξω τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἀνευ συγκαταθέσεως τοῦ Γέροντος.

6) Νὰ ἀνακληθῇ καὶ ἀκυρωθῇ ἡ ἀνόητος ἀπόφασις τῶν Μονῶν νὰ ἀποκλείωσι τῶν ἀγιορειτικῶν δικαιομάτων τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας, τοὺς δικαίως καὶ κανονικῶς διακόψαντας τὸ μνημόσυνον τοῦ Πατριάρχου, τοῦ ἔργῳ καὶ λόγῳ σκανδαλίζοντος ὅπαν τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, μέχρι σημείου διεγείροντος τὴν ἀγανάκτησιν καὶ διαμαρτυρίαν καὶ τῶν ψυχροτέρων εἰς τὰ τῆς πίστεως.

7) Νὰ ληφθῶσι μέτρα αὐστηρὰ διὰ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς εἰσόδου εἰς Ἀγιὸν Ὄρος ἀνθρώπων ὑπόπτου ἠθικῆς καταστάσεως. Οἱ δὲ κοσμικοὶ οἱ ἐν αὐτῷ ἐργαζόμενοι νὰ ὑποχρεοῦνται, ὅπως συμμορφοῦνται πρὸς τὴν αὐστηρότητα τῶν κανόνων τῆς συμβιώσεως καὶ ἀναστροφῆς ἐν τῷ ἱερῷ περιβάλλῳ.

Ταῦτα καὶ ἕτερα τοιαῦτα θὰ, ἔπρεπε οἱ ἀρ-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ»
(Ματθ. ΚΔ' 5)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Διὰ τοῦ δημοσιευθέντος κειμένου «τῆς στηλιτευτικῆς κατὰ Λατίνων ἐπιστολῆς τοῦ ἀοιδίου Εὐγενίου Βουλγάρεως» ἐγίναν γνωστὰ εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς ἡμετέρας Ἁγίας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος ἀρκεταὶ ἐκ τῶν πολλῶν καινοτομιῶν τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης, τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῶν ὁποίων ἀπομακρυνθεῖσα αὕτη τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῆς μενούσης «ἐν οἷς ἔμαθε καὶ ἐπιστώθη», ἔδημιούργησε «χάσμα μέγα» μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ ἀπεσχίσθη τοῦ κομποῦ «τῆς Μιᾶς Ἀγ. Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας». Καὶ οὕτω αἱ δύο πρῶην ἀδελφαὶ Ἐκκλησίαι εὐρίσκονται δυστυχῶς κειχωρισμέναι. Ἡ μὲν Ἀνατολικὴ ὥδενσε τὴν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου, ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ Μεγάλου Πρωτομάρτυρος Ἰησοῦ βαίγουσα, «ἀνταναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς σαρεὶ» τῶν ἐκάστοτε κατὰ τῆς πλάνης καὶ τοῦ ψεύδους ἡρωϊκῶν προμάχων αὐτῆς, ἡ δὲ Δυτικὴ ἀντιθέτως ζωσθεῖσα περὶ τὴν ὁσφὺν αὐτῆς τὴν μάχιαν τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας, διὰ τῶν φρικτῶν κατὰ τῶν ἀντιπροσυνόντων βασανιστηρίων τῆς ἀπαισίας μνήμης ἱεράς ἐξετάσεως, ἠνάγκαζε τοὺς πάντας νὰ κύψωσι τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ Πάπα καὶ νὰ προσκυνήσωσι τὴν εἰκόνα του (παντοῦφλαν). Δόξα κοσμικῇ, χλιδὴ καὶ πλοῦτος εἶναι τὰ διακρίνοντα αὐτήν. Ἡ ἀκτινοβολία ὅμως τῆς «Ἀνατολικῆς», διὰ τῆς ὁποίας ἀντανάκλᾳται εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὸ φῶς τοῦ νοητοῦ Ἥλιου τῆς Δικαιοσύνης, ἐνοχλεῖ τὴν «Δύσιν». Ἡ συνεχὴς διὰ μέσου τῶν αἰώνων εὐθυγράμμις τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἱεροὺς κανόνας, πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Ἱετέρων, ὁ τύπος τῆς ἀγγελικῆς λατρείας τῆς, γίνεται ἔλεγχος τῶν ἁμαρτιῶν ἐννοιῶν καὶ ἐκτροπῶν τῆς Δυτικῆς. Καὶ ἀντὶ αὐτῆς νὰ ἐπανέλθῃ καλῶς ὁθεν ἐξῆλθε κακῶς, προσπαθεῖ διὰ παντὸς τρόπον νὰ παρασύρῃ πρὸς τὸν βυθὸν τῆς πλάνης καὶ τῆς κακοδοξίας τῆς

μόδιοι νὰ διατάξωσι πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ὥστε τοῦτο νὰ διαλάμψῃ καὶ πάλιν ὡς οὐρανολήκης φάρος, ἐλκύνων μὲ τὸ τηλαυγὲς φέγγος του πρὸς ἑαυτὸν πολλὰς ἐν ζόφῳ τῆς ἀγνωσίας καὶ ἁμαρτίας διαπορευομένας ψυχάς.

Οὕτω ὁ περίπυστος Ἄθως καλῶς ἐπανδρούμενος θέλει ἀναζήσῃ τὴν παλαιάν του εὐκλειαν, καὶ θέλει καταστή, ὁ πανίερὸς οὗτος τῆς Θεοτόκου περίβολος, μέγα πνευματικὸν φυτώριον, ἐξ οὗ, ὡς ἄλλοτε, ἡ Ὁρθοδοξία θὰ λαμβάνῃ τοὺς ἡρωϊκοὺς μαχητὰς τῆς καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία θὰ προμηθεύηται τὰ πολύφορα καὶ καλλίκαρπα στελέχη τῶν ἱερῶν ὑπηρεσιῶν τῆς.

† ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ταλαντίου ΑΚΑΚΙΟΣ καὶ ἡ περὶ αὐτὸν ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

καὶ τὰ τέκνα τοῦ φωτός, τοὺς ὀρθοδόξους. Ἀσπνδον τὸ κατ' αὐτῶν μῖσος τῶν Λατίνων.

Ἀνορθοῦνται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ἐκ τῆς φρίκης, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἀγαγινώσκων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τὰ εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων ἐγκλήματα τῶν Λατίνων. Παρατρέχοντες τοὺς βανδαλισμοὺς αὐτῶν κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν κατοχὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1204—1261)· τὰς σφαγὰς τῶν Κοζάκων Ὁρθοδόξων, τοὺς ἐκβιασμοὺς κατὰ τὴν ἐν Φλωρεντίᾳ Σύνοδον καὶ ἄλλα μύρια καὶ ἀναφέρομεν μόνον ἐκεῖνα, τὰ ὁποία ἀποδεικνύουν περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ θεωρῶνται ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς «ἀλάθητοι». Δὲν τοὺς συνεκίνησεν ἡ συμφορὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Βασιλίδος τῶν πόλεων ὑπὸ τῶν ἀπίστων. Ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἀποτρέψωσι τὸν κίνδυνον, προετίμησαν ὅμως τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπετάχθη εἰς τὸν Ποντίφικα τῆς Ρώμης. Δὲν τοὺς συνεκίνησαν οὐτε αἱ σφαγαὶ καὶ οἱ ἐξανδραποδισμοὶ μυριάδων χριστιανῶν, οὔτε αἱ βεβηλώσεις τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν, οὔτε αἱ ἀτιμώσεις τῶν παρθένων, οὔτε ἡ ἐσχάτη πενία καὶ δυστυχία τῶν ὑποδοῦλων ἀδελφῶν τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὅποιον καὶ αὐτοὶ πιστεύουν. Ἀπεναντίας προσεπάθον δι' ὅλων τῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἰσχυρῶν μέσων, θεμιτῶν καὶ ἀθεμιτῶν, νὰ ἐξουδετερώσωσι πᾶσαν προσπάθειαν ἀνασυγκροτήσεως τῆς ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν τυράννων διατελούσης Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιλείπει με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ τοῦ ἐν τῇ θαλάσῃ ἐκ τῶν διαβολῶν τῶν Ἰησουιτῶν πνιγμοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κων/πόλεως Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, καὶ ὅσον εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας διεπράχθησαν ὑπ' αὐτῶν. Καὶ μέχρι σήμερον ὀργιάζει ἡ εἰς βάρος τῶν Ὁρθοδόξων προπαγάνδα τῶν Λατίνων διὰ τῶν διαφόρων σχολῶν τῶν καὶ πρὸ παντὸς διὰ τῶν οὐνιτῶν. Εἰς κέντρα λακτίζουν ὅμως ἡ ἁγία Ὁρθοδοξία εἶναι ἀκατάλυτος. Ὑπάρχει τὸ «λεῖμμα» αὐτῆς, τὸ ὁποῖον ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ φυλάττει τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην αὐτῆς. Οἱ κύκλοι τοῦ Βατικανοῦ εἰς προσπάτους πρὸς δημοσιογραφίαν συνεχεντεύξεις τῶν χαρακτηρίζουν τοὺς Ἑλληνας ὡς συνεῆς καὶ περιορισμένης ἀντιλήψεως ἀνθρώπους, διότι βλέπουν ὅτι τὰ σχέδιά τῶν ναυαγοῦν. Ἐνόμισαν ὅτι κατήγαγον θρίαμβον διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτι τοῖς διηνοίγετο διάπλατα ἡ πύλη πρὸς ἐκπόρθησιν τοῦ φρουρίου, ἀλλ' ἠπατήθησαν. Ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς λαὸς ἀνιάξιος τῶν προγόνων του, καθοδηγούμενος μυστικῶς ὑπὸ τοῦ «Ἀγαθοῦ Παρακλήτου», ἀντέταξε σθεναρὰν ἀμυναν κατὰ τῶν μελετηθεῖσάν ἐν τῷ Πανορθόδοξῳ συνεδρίῳ τοῦ 1923 πρὸς ἐπιβολὴν ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καινοτομιῶν, μὲ τὴν Ἀποστολικὴν φωνὴν «Στήκετε καὶ κρατεῖτε» τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν. (Β'. Θεσ. β'. 15).

Ἀντέταξε τὸ κατὰ τῶν αἱρετικῶν ἀπόρρητον δόχρον τῆς Κοινωνίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκπορήσουν μὲ ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ ἐφοδούς οἱ διασώται τοῦ «ἐκσυγχρονισμοῦ» τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ
ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΜΑΡΚΟΥ

Ποιήσας ἀρετὴν μνήσθητι τοῦ εἰρηκότος «ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν», πάσης γὰρ ἀρετῆς κατάρχει ὁ Θεός, ὡς ἐκ τοῦ μεθήμερινοῦ φωτός ὁ ἥλιος. Ὁ Κύριος πᾶσαν ἀρετὴν ὀφειλομένην, φησὶν· «ὅταν πάντα ποιήσητε τὰ προστεταγμένα ὑμῖν, τότε εἰπατε, ὅτι δούλοι ἀχρεῖοι ἐσμέν, ὅτι ὁ ὀφείλομεν ποιῆσαι πεποιθήκαμεν». Διὰ τοῦτο οὐκ ἐστὶ μισθὸς ἔργων ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἀλλὰ χάρις Δεσπότης, πιστοῖς δούλοις ἡτοιμασμένη. Οὐκ ἀπαιτεῖ δούλος ὡς μισθὸν τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' εὐαρεστεί ὡς ὀφειλέτης, καὶ κατὰ χάριν ἐκδέχεται. Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς Γραφὰς καὶ τοῖς εὐ (καλῶς) δουλεύουσιν Αὐτῷ τὴν ἐλευθερίαν *χαρίζεται*· φησὶ γάρ· «εὐ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ, ἐπὶ ὀλίγα ἐγένον πιστός, ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω· εἰσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου». Οὐπὼ δούλος ἐστὶ πιστός, ὁ ψυχὴ γνώσει ἐπερειδόμενος, ἀλλ' ὁ δι' ὑπακοῆς τῷ ἐντεταμένῳ Χριστῷ πιστευὼν ὁ τὸν Δεσπότην τιμῶν, ποιεῖ τὰ κελευόμενα. Σφαλεῖς δέ, ἡ παρακούσας, ὑπομένει ὡς ἴδια τὰ ἐπερχόμενα. Τινὲς μὴ ποιούντες τὰς ἐντολάς, πιστεύειν ὁρθῶς νομίζουσι· τινὲς δὲ ποιούντες, ὡς μισθὸν ὀφειλόμενον τὴν Βασιλείαν ἐκδέχονται· ἀμφοτέροι δὲ τῆς ἀληθείας ἀπεσφάλησαν...

Ὅσοι τοῦ λουτροῦ τῆς παλιγγενεσίας ἡξιώθημεν

σίας. Ἡ αἵματοβαμμένη Σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας κυματίζει ὑπερηφάνως ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τοῦ ἀπορθήτου τούτου φρουρίου, τὸ ὁποῖον εἶναι τεθεμελιωμένον ἐπὶ τῇ· «Πέτρᾳ». Ὁχι! δὲν ἐξέλιπον οἱ ὅσοι ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν.

Αὐτοὺς ὁ ὑπερήφανος Ἑλληνικὸς Λαός, ὅστις πάντοτε προεκινδύνεισε «γὰρ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν ἁγίαν καὶ τῆς Πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν», ὅτε ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐντελέφθη ὅτι κινδυνεύει ἡ Ἁγία Ἐκκλησία του, κατεβίβασεν ἕνα Ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ τὸν θρόνον του ἐκλεγέντα ἀπὸ τὴν πλειοψηφίαν τῆς Ἱεραρχίας. Ὡ! πόσον ὑπεύθυνοί εἶναι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ τοιούτου λαοῦ, οὐχὶ μόνον οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ λοιποὶ διδάσκαλοι του, ἀλλὰ καὶ γενικῶς ὅσοι, εἰς τῶν ὁποίων τὰς καρδίας, κατὰ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἐπνεύσεν «ἡ θεόρροτος Χάρις».

Τὸ γενικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας συμφέρον ἐπιβάλλει τὴν σύμπηξιν ἐνὸς κοινοῦ μετώπου κατὰ τῆς πλάνης, ὅλων τῶν συντηρητικῶν στοιχείων τῆς μαρτυρικῆς χώρας ἡμῶν. Ἐχομεν πάντοτε τὰς χεῖρας ἡμῶν τεταμένας δι' οἰανδήποτε κατὰ Θεὸν συνεργασίαν. Διὰ λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως· διεχωρίσαμεν τὰς εὐθύνas ἡμῶν ἀπὸ τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν. Δὲν τρέφομεν οὐδεμίαν κατ' αὐτῆς ἐχθρότητα, δι' ὅσα εἰς βάρος μας ἔπραξε. Θὰ ἔχῃ ἐννοήσει ἥδη ὅτι πᾶσα ἐπανάληψις τῶν καθ' ἡμῶν βιαιῶν μέτρων εἶναι ματαιοπονία. Εἶναι καιρὸς διὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ἐκκρεμοῦντος ζητήματος ἡμῶν. Ἀναμένομεν.

ΤΕΛΟΣ

τὰ ἀγαθὰ ἔργα, οὐ δι' ἀνταπόδοσιν προσφέρομεν, ἀλλὰ διὰ φυλακὴν τῆς δοθείσης ἡμῖν καθαρότητος· πᾶν ἔργον ἀγαθόν, ὁ διὰ τῆς ἡμετέρας ἐργαζόμεθα φύσεως, ἀπέχεσθαι μὲν ποιεῖ τοῦ ἐναντίου κακοῦ, *προσθήκην δὲ ἀγιασμοῦ ἐκτὸς χάριτος ποιῆσαι οὐ δύναται*. Ὁ ἐγκρατὴς ἀπέχεται γαστριμαργίας ὁ ἀκτῆμων πλεονεξίας· ὁ ἥσυχος πολυλογίας· ὁ σεμνὸς πορνείας· ὁ αὐτάρκης φιλαργυρίας· ὁ πρὸς ταραχῆς· ὁ ταπεινόφρων κενοδοξίας· ὁ ὑποτακτικὸς φιλονεικίας· ὁ ἐλεγκτικὸς ὑποκρισεως· ὁμοίως ὁ εὐχόμενος ἀπέχεται ἀνεμπιστίας· ὁ πτωχὸς πολυχρηματίας· ὁ ὁμολογητὴς ἀρνήσεως· ὁ μάρτυς εἰδωλολατρείας. Βλέπετε πῶς πᾶσα ἀρετή, ἡ ἕως θανάτου ἐπιτελούμενη, οὐδὲν ἕτερον ἢ ἁμαρτίας ἐστὶν ἀποχή; Φύσεως ἐστὶν ἔργον, οὐ Βασιλείας ἀντάλλαγμα· ἀνθρώπος μόνις φυλάσσει τὰ τῆς ἐαυτοῦ φύσεως. Χριστὸς διὰ *Σιανροῦ* τὴν υἰοθεσίαν χαρίζεται· ὁ ποιῶν ἀγαθὸν καὶ ζητῶν ἀνταπόδοσιν, οὐ δουλεύει Θεῷ, ἀλλὰ τῷ ἰδίῳ θελήματι...

Τοῖς ὑπὲρ εὐσεβείας πόνοις, ἐπακολουθεῖ ἀντίληψις. Τοῦτο δὲ γνωστόν, διὰ νόμου Θεοῦ, καὶ συνειδήσεως. *Σπόρος οὐκ ἀύξηθήσεται δίχα γῆς καὶ ὕδατος*· καὶ οὐκ ὠφελήθησεται ἄνθρωπος, *ἐκτὸς ἐκουσίων* πόνων, καὶ θείας ἀντιλήψεως. Ὁ ὁρθῶς μετανοῶν, οὐκ ἀντελλογεί (δὲν λογαριάζει) τὸν κόπον τοῖς παλαιοῖς ἁμαρτήμασιν, ἀλλ' ἡ δι' ἐαυτοῦ τὸν Θεὸν ἐξευμενίζεται, ἡ ὅσα ἔχει ἡ φύσις ἡμῶν καλὰ, καθ' ἡμέραν αὐτὰ κεχρεωστήκαμεν (καθημερινῶς ὀφείλομεν νὰ τὰ ἐνεργῶμεν). Τί λοιπὸν περὶ τῶν προγεγενημένων κακῶν Θεῷ ἀνταποδώσωμεν; *Ὅσην γὰρ ὑπερβολὴν ἀρετῆς σήμερον ποιήσωμεν, παρελθούσης ἀμελείας ἐλεγχος ἐστίν, οὐκ ἀνταπόδοσις*. Φόβος Θεοῦ ἀναγκάζει ἡμᾶς πολεμεῖν τῇ κακίᾳ· ἡμῶν δὲ πολεμούντων, ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἀναιρεῖ αὐτήν. Ἀδελφοί, ὁ ἀγὼν ἡμῶν πρὸ σκαιρός ἐστὶ, ἡ δὲ ἀνταπόδοσις καὶ τὰ ἐπαθλα αἰώνια· *ὅσον δὲ τις προθύμως ἀγωνίζεται, τοσοῦτον καὶ ὁ ἐχθρὸς εἰς μανίαν ἐξαπτόμενος*, σφοδρότερον αὐτῷ ἐπιτίθεται. Ἄλλ' ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις οὐκ ἐνδιαλείπει τὴν βοήθειαν τῷ πολεμούντι παρέρχουσα, εἰ ταύτην ἐκεῖνος ὀλοφύχως ἐπικαλοῖτο...

Ὁ οὖν νήφων διὰ παντός, καὶ ταύτην ἐπικαλούμενος, ἀξιοῦται τῆς παρ' αὐτῆς ἀντιλήψεως· ἡ τις καὶ τὸν ἐχθρὸν συντόμως καταβαλοῦσα, τίθεισιν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ, δοξάζει τὸν ἄνθρωπον καὶ δοξάζεται. Χωρὶς δὲ ταύτης (τῆς ἀντιλήψεως) καρδία ἐπαρκέσαι ἐαυτῇ οὐ δύναται, οὔτε κατάνυξιν κτήσασθαι, οὔτε ἐξομολόγησασθαι δεόντως τῷ Δεσπότη, οὔτε ἄλλο τι ἐνεργῆσαι τῶν ἀγαθῶν, ἀλλὰ πτωχὴ τις καὶ ἐνδεὴς τῶν καλῶν ὑπάρχει, καὶ οἰκοῦσιν ἐν αὐτῇ οἱ ρυπαροὶ καὶ ἀνεγκταῖοι λογισμοί, ὥσπερ νυκτοκόραξ ἐν οἰκοπέδῳ.

(Ἐκ τοῦ Εὐεργετινοῦ Γ. βιβλ. ΑΒ ὑπόθ.)

ΑΣΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Τὴν Κυριακὴν ἐσπέρας 8/21 Ὀκτωβρίου ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Σπυριδωνος Σαλαμίνος, ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου, παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ὅστις ἀνέπτυξε τὸ θέμα τῶν ὑποχρεώσεων τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα, καί τοῦ ἱερέως, ἐπιτρόπων, γονέων καὶ κηδεμόνων τῶν μαθητῶν.

ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΕΛΑΒΟΝ ΧΩΡΑΝ ΤΑ ΚΟΣΜΟΣΩΤΗΡΙΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

(Συνέχεια ἐκ ταῦ προηγουμένου)

ΡΟΒΟΑΜ ΚΑΙ ΑΒΙΑ

Ὅταν ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ὁ Σολομών, ἡ διαδοχὴ τοῦ θρόνου περιῆλθεν εἰς τὸν υἱόν του Ροβοάμ. Ἀλλὰ δὲν ἐπρόλαβε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸν θρόνον καὶ ὁ λαὸς ἠχοίσεν νὰ ζητῇ ἐπιμόνως ἀνακούφισιν ἀπὸ τὴν σκληρὰν δουλείαν. «Ὁ πατήρ σου, εἶπον, ἐβάρυνεν τὸν κλοιὸν ἡμῶν, καὶ σὺ νῦν κούφισον ἀπὸ τῆς δουλείας τοῦ πατρὸς σου τῆς σκληρᾶς, καὶ ἀπὸ τοῦ κλοιοῦ αὐτοῦ τοῦ βαρέος, οὗ ἔδωκεν ἐφ' ἡμᾶς, καὶ δουλεύσωμέν σοι». Ἀλλὰ ὁ Ροβοάμ χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν τῶν πρεσβυτέρων ἀπήντησεν τόσον σκληρῶς καὶ δεσποτικῶς, ὥστε δέκα φυλαὶ ἀπεισάτησαν ἀπὸ τὸν βασιλεῦα των «Ὁ πατήρ μου, εἶπεν, ἐβάρυνεν τὸ κλοιὸν ὑμῶν, καὶ γὰρ προσθήσω ἐπὶ τὸν κλοιὸν ὑμῶν. Ὁ πατήρ σου ἐπαίδευσεν ὑμᾶς ἐν μάστιγι, καὶ γὰρ παιδεύσω ὑμᾶς ἐν σκορπίοις». Ἀπὸ τότε ἀρχίζει τὸ οἰκτρὸν καὶ ἀειδοῦντον σχίσμα τοῦ ἐβραϊκοῦ ἔθνους. (975 π.Χ.) Δύο μόνον φυλαὶ ἔμειναν πισταὶ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ροβοάμ, τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμίν. Αἱ ἄλλαι δέκα ἀνεκήρυξαν ἰδικὸν του βασιλεῦα τὸν Ἰεροβοάμ καὶ ἔτσι συνέστησαν τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰσραὴλ, τὸ ὁποῖον ἂν καὶ πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὸ ἄλλου κατεποντίσθη ταχύτερον ἀφοῦ διήρυνσε ἑπτὰ 255 ἐτῶν. Αὐτὸ δὲ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰσραὴλ, ἐπειδὴ ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἀπεκόπη καὶ ἀπὸ τὴν ἀληθινὴν λατρείαν ἐκτραπὲν εἰς εἰδωλολατρικὰς πλάνας. Δι' αὐτὸ καὶ δὲν τὸ ἀνεφέραμεν εἰς τὴν παρούσαν ἱστορίαν. Ἡ ἱστορία ὅμως τοῦ ἄλλου βασιλείου εἶναι ἀναπόσπαστος μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Δὲν εἶχον παρέλθῃ πέντε ἔτη ἀπὸ τὸ σχίσμα καὶ τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα ἤρχισε νὰ τρυγᾷ τοὺς καρποὺς τῆς ἀφροσύνης του. Ἀφοῦ ὁ Ροβοάμ ἐγκατέλειπε τὰς ἐντολάς τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ λαὸς διεφθάρη, ἔστειλεν ὁ Θεὸς ὡς τιμωρὸν τῶν ὑβρεων καὶ τῶν ἀνομιμάτων τὸν βασιλεῦα τῆς Αἰγύπτου Σουσακίμ. Ἀφοῦ ἐξεστράτευσεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, εἰσβάλλει εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Ἰούδα, καταλαμβάνει πολλὰς πόλεις, καὶ προχωρεῖ μέχρι τῆς Ἱερουσαλήμ. Τὴν κατέλαβεν ἀμαχίῃ, τὴν ἐλεηλάτησε καὶ τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Πόσον ταχέως παρέρχεται ἡ δόξα τοῦ κόσμου! Ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν ἐπρόκειτο ἡ ἐνδοξὸς Ἱερουσαλήμ νὰ πέσῃ κατὰ τοὺς πόδας καὶ νὰ γίνῃ λάφυρον τοῦ αἰγυπτίου ἀρπαγῆ. Ἡ πρώτη αὕτη ἄλωσις ἐγένετο τὸ 970 π.Χ. Φοβερὸς εἶναι ὁ ἀναφερόμενος ἀριθμὸς τῶν δυνάμεων, μὲ τὰς ὁποίας ἐξεστράτευσεν ὁ Σούσακίμ. Ἀναφέρονται 1200 ἄρματα, 60 χιλιάδες ἵπποι, καὶ ἄπειρον πλῆθος Λιβύων, Τρωγλοδυτῶν καὶ Αἰθιοπῶν. «Οὐκ ἦν ἀριθμὸς τοῦ πλῆθους τοῦ ἐλθόντος μετ' αὐτοῦ ἐξ Αἰγύπτου». Ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν δύναμιν μανθάνομεν τὸ κράτος καὶ τὴν ἰσχὴν τῆς Αἰγύπτου κατὰ τοὺς χρόνους αὐτοῦς. Δέκα ἐπτὰ ἔτη ἀφοῦ] ἐβασίλευσεν εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ροβοάμ

ἀπέθανεν, «τὸν τρόπον ἀλαζῶν ἀνὴρ καὶ ἀνόητος». Τὸν διεδέχθη ὁ υἱὸς του Ἀβιά παρεννεθεὶς καὶ αὐτὸς εἰς τὰς ἁμαρτίας τοῦ πατρὸς του. Ἀφοῦ ἐβασίλευσεν τρία ἔτη ἐτάφη μετὰ τῶν πατέρων του, ἀφίσας διάδοχόν του τὸν υἱόν του Ἀσά.

(Συνεχίζεται)

ΠΕΡΙΚΟΠΗ ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

«Καὶ γὰρ οὐρανὸς ἡ Ἐκκλησία τότε, τοῦ Πνεύματος πάντα δημαγωγῶντος. ἄλλ' εἰκοικεν ἡ Ἐκκλησία νῦν γυναικὶ τῆς παλαιᾶς εὐημερίας ἐκπεσοῦσθαι καὶ τὰ σύμβολα κατεχοῦσθαι... τὸν πλοῦτον ἀφρημένη... Καὶ οὐ χαρισμάτων ἔνεκεν τοῦτο λέγω, ἀλλὰ καὶ βίου καὶ ἀρετῆς. Καὶ γὰρ ὁ τῶν χρωῶν ἀριθμὸς, καὶ ὁ τῶν παρθένων χορὸς τότε μὲν εἶχε κόσμον ταῖς Ἐκκλησίαις πολὺν (ἦσαν στολισμὸς εἰς τὰς Ἐκκλησίας) νῦν δὲ ἡρώμωται καὶ κεκένωται, καὶ τὰ σύμβολα μένει μόνον... Καὶ γὰρ τῆς παρθένου τὸ ἐξαιρετικὸν γνώρισμα, τὸ τὰ τοῦ Θεοῦ μεριμνᾶν μόναν... Τότε μὲν ἐν ἅπασιν μία ψυχὴ ἦν καὶ καρδία μία· νυνὶ δὲ οὐδὲ ἐν μιᾷ ψυχῇ τὴν ὁμόνοιαν ἐκείνων ἴδιοι τις ἂν, ἀλλὰ πολλὸς ὁ πόλεμος πανταχοῦ. Εἰρήνην κοινῇ πᾶσιν ὁ τῆς Ἐκκλησίας προσεστὼς (ὁ ἐπίσκοπος) ἐπεύχεται καὶ νῦν, ὡς εἰς πατρῶν οἰκίαν εἰσιών. Ἀλλὰ τῆς εἰρήνης ταύτης τὸ μὲν ὄνομα πολὺ, τὸ δὲ πρᾶγμα οὐδαμοῦ. Τότε καὶ αἱ οἰκίαι Ἐκκλησίαι ἦσαν· νυνὶ δὲ καὶ ἡ Ἐκκλησία... οἰκίας πάσης χείρων...»

Ἐνταῦθα πολλὸς ὁ θόρυβος, πολλὴ ἡ σύγχυσις... κραζόντων, θορυβούντων, ἀπάντων. Οὐ γὰρ κουρεῖον οὐδὲ μυροπώλειον ἡ Ἐκκλησία..., ἀλλὰ τόπος ἀγγέλων, τόπος Ἀρχαγγέλων, βασιλεία (ἀνάκτορα) Θεοῦ, αὐτὸς ὁ οὐρανός... Ὅταν ἀκούσῃς τοῦ Προφήτου λέγοντος, «Τάδε λέγει Κύριος, ἀπόστηθι τῆς γῆς, ἀνάβηθι καὶ αὐτὸς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐννόησον, τίς ἐστὶν ὁ δι' ἐκείνου σοι διαλεγόμενος... Μὴ γὰρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ φλυαρεῖν; ἢ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖ, καὶ διαφθείρετε καὶ τοὺς σωφρονεῖν καὶ ἡσυχάζειν βουλομένους;... ἢ γὰρ Ἐκκλησία οὐ διαλέξεως, ἀλλὰ διδασκαλίας χωρίον ἐστι. Νυνὶ δὲ τῆς ἀγορᾶς οὐδὲν διενήνοχεν, (διαφέρει) εἰδὲ τολμηρότερον εἰπεῖν, τάχα οὐδὲ τῆς σκηνῆς (τοῦ Θεάτρου!) Οὕτω τῶν ἐκεῖ πορνευομένων γυναικῶν, ἀσελγέστερον αἱ ἐνταῦθα συλλεγόμεναι καλλωπίζονται. Τάχα σφόδρα καθηψάμην ὑμῶν; Οὐκ ἔγωγε οἶμαι (δὲν τὸ νομίζω ἐγώ). Ὅταν γὰρ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένῃς, πόθεν εἴσομαι, ὅτι καθίκετο ὑμῶν τὰ εἰρημένα;... Καὶ γὰρ εἰς κοίμα συνέρχεσθε, πρόφασις οὐκέτι περὶ ἁμαρτίας ἔχοντες, καὶ τοὺς ἐπεικτεστέρους ἐκκρούετε, ταῖς ὑμετέραις φλυαρίαις ἐνοχλοῦντες πάντοθεν. Ἀλλὰ τίς ὁ τῶν πολλῶν λόγος; οὐκ ἀκούω τῶν ἀναγινωσκομένων, φησὶν, οὐδὲ οἶδα (γνωρίζω) τίνα ἐστὶ τὰ λεγόμενα. Ἐπειδὴ θορυβεῖς, ἐπειδὴ ταράσσεις, ἐπειδὴ μετὰ ψυχῆς εὐλάβειαν ἐχούσης οὐ παραγίγῃ... Οὐκ οἶσθα (δὲν ἐγνώριζες) τὰ λεγόμενα;» Οἰκοῦν

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΓΓΕΛΙΑ

Τὰ ἐγκόλπια ἡμερολόγια καὶ οἱ ἡμεροδεῖκται τοῖχου 1963 ἐκτυποῦνται μὲ ὕλην ἐκλεκτὴν, ὡς καθ' ἕκαστον ἔτος. Παρακαλοῦνται οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ ἐπίτροποι τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ὡς καὶ οἱ οἰοῖσθε ἰδιῶται, ὅπως ἐγκαίρως παραγγείλῃσι τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀναγκαίου- τῶν αὐτοῖς ἡμεροδεϊκτῶν.

(Ἐκ τῆς Διαχειρίσεως)

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν προσεχὴ Πέμπτην, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, πανηγυρίζει ὁ ἐν Καβάλα φερώνυμος Ἱερός Ναός. Εἰς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ. Καβάλας εὐχόμεθα «τὰ κρείττονα καὶ σωτηρίας ἐχόμενα».

—Ἐπίσης πανηγυρίζει τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὁ ἐν Ἀμφιάλῃ Ἱερός Ναός τοῦ Μεγαλομάρτυρος.

Εἰς τὸν παλαιόμαχον γέροντα Ἀρχιμανδρίτην Ἀρτέμιον, καθηγούμενον τῆς ἐν Κορυδαλλῷ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Ἀρτεμίου ἡ διεύθυνσις τῆς «Φωνῆς» εὐχεται τὰ πρὸς σωτηρίαν.

Ἡ ἱστορία ἐν παραβολαῖς

Καὶ ἀφοῦ ὁ λόγος περὶ τοῦ μικροῦ δολώματος τῆς Βατικανῆς προσκλήσεως, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ λατινικὴ πατριὰ ἐπέδωκε νὰ συλλάβῃ τὸν μεγάλον ἰχθὺν τῆς ὀρθοδοξίας, ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν μας ἡ ἐπαινετὴ στάσις τῆς Κρατουσῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιμέλειος τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου. Εἰς τὴν ἀρνησιν συμμετοχῆς τῆς πρώτης ἡγέρθη ἡ ἀντίρρηση τοῦ δευτέρου. Καὶ ἡ μὲν Κρατούσα Ἐκκλησία ἀνεμέτρησεν, ἐπὶ τέλους, τὰς εὐθύνας τῆς μὲ κριτήρια κανονικὰ καὶ ἡγενηθῆ συμμετοχῇ. Ὁ ἐλληνικὸς τύπος ὅμως ἀνυποψίαστος διὰ τὴν ἀναρμοδιότητά του ἀνευθυνολογεῖ ἐπικινδύνως διαμαρτυρούμενος διὰ τὴν μὴ ἀποδοχὴν τῆς προσκλήσεως. Ἐνῶ δηλ. δι' ὅλα τὰ ζητήματα ἀναγνωρίζεται ἡ ἀποκλειστικότης τῆς γνώμης εἰς τοὺς εἰδικούς περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πιστεύουσιν ὅτι πάντες ἔχουν γνώμην. Καὶ προκειμένου νὰ συναφθῇ μία τεχνικὴ ἢ οἰκονομικὴ συμφωνία τὸν λόγον ἔχουν κατ' ἀποκλειστικότητα μηχανικοὶ ἢ οἰκονομολόγοι, περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὅμως ἅπαντες ἀναγνωρίζουν εἰς ἑαυτοὺς τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι «εἰδικοί». Ἐπαναλαμβάνεται δηλ. ὁ ἀρχαῖος μῦθος, κατὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν ὁ Ζεὺς κατένευε τὰ ἐπαγγέλματα, ἄλλους ἔκαμεν ἱατροὺς, ἄλλους τεχνίτας, ἀλλὰ, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν πολιτικὴν, ἄφησεν εἰς ὅλους τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ἅπαντες εἶναι κατάλληλοι δι' αὐτήν.

Μεταφερόμενος ὁ μῦθος εἰς τὰ καθ' ἡμᾶς εἶναι εὐνόητον τὶ ἐπὶ τοῖς.

(λοιπὸν) εὐδαί. ἵνα μάθῃς... Ἀλλ' οὐ δύνασαι σιγᾶν ; Οὐκοῦν ἔξιθι (λοιπὸν ἔξελθε τῆς Ἐκκλησίας) ἵνα μὴ καὶ ἐτέροις γένῃ βλάβη. Καὶ γὰρ μίαν ἐν Ἐκκλησίᾳ δεῖ φωνὴν εἶναι ἀεὶ, καθάπερ ἐνὸς ὄντος σώματος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀναγινώσκων μόνος φθέγγεται καὶ αὐτὸς ὁ τὴν ἐπισκοπὴν ἔχων ἀνέχεται σιγῇ καθήμενος... Διὰ ταῦτα οὐκ ἐν τῷ βίῳ μόνον ὤμιν, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῶν πραγμάτων τῇ ψήφῳ, πολλὴ ἡ διαστροφὴ καὶ περὶ τὰ περιττὰ κεχῆναι, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀφέντες, τὰς σκιάς καὶ τὰ ὄνειρα τα διώκετε. Ἡ οὐ σκιά καὶ ὄνειρα τα τὰ παρόντα ἅπαντα, καὶ σκιάς χεῖρω ;» (Υπόμν. Α' Κορινθ. ΔΣΤ' ὁμιλ.)

Δρυὸς πεσούσης

Τὸ Βατικανὸν ἡμπορεῖ πλέον νὰ εἶναι ὑπερήφανον. Μὲ τοὺς ἐντέχνους ἐλιγμούς του κατάρθωσε νὰ παρουσιάσῃ τὴν Ὀρθοδοξίαν διχασμένην καὶ ἀλλοπρόσαλλον. Ὅχι μόνον ἡ ρωσικὴ ἐκκλησία ἔσπευσεν εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ καὶ ἡ σερβικὴ ἐδήλωσε προσεχὴ συμμετογὴν, ἐνῶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ἀνάγκης ὑπευθύνων συζητήσεων μὲ τοὺς λατίνους. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Οἰκουμενικὸν ἀρτεῖται μὲν ν' ἀποστείλῃ παρατηρητὰς «προσεύχεται» ὅμως διὰ τὴν εὐδόωσιν τῶν σκοπῶν τῆς βατικανῆς συνόδου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ «διαίρει καὶ βασίλευε», παμπалаία ὅσον καὶ ὁ κόσμος, ἐξακολουθεῖ νὰ χρησιμοποιοῦται μὲ ἐπιτυχίαν ἀπὸ τὴν λατινικὴν πατριάρχην. Δι' αὐτὸ καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τοῦ ρηγματος σπεύδει νὰ ἰδρύσῃ «χριστιανικὸν κέντρον» ἐν Τουρκίᾳ. Ἐφ' ὅσον ἡ ὀρθοδοξία ἐμφανίζεται ὡς πεσούσα δρυς πᾶς αἰρετικὸς ἐυλεύεται.

Οἱ τυφλοὶ περὶ χρωμάτων

Εἰς τὸ ἀεροπλάνον τῆς γραμμῆς, ἀπὸ τοῦ Παρισιᾶ ἐμπήκε ἕνας νέος ἄνθρωπος, σοβαρός, μὲ μικρὸ κομψὸ ὀπογένειο, εὐγενὴς, εὐπρεπὴς, πεντακάθαρος ποὺ φαίνονταν, ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν του, ὅτι ἦτο κληρικός. Φοροῦσε μαῦρον κοστοῦμι καὶ ἀντὶ ὑποκαίσιμου μέλαν χιτῶνιο μὲ λευκὸ σκληρὸ κολλᾶσο, ὅπως οἱ κληρικοὶ εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον. Ὁ Ἕλλην φίλος μου καὶ συνεπιβάτης μου ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε εἰς τὴν γλῶσσάν μας :

—Τὸν εἶδες τὸν ξένο παπᾶ δίπλα μας ; Χαίρεσαι νὰ τὸν βλέπῃς ! Ὅχι ἐκεῖνα τὰ γένεια, τὰ μουστάκια καὶ οἱ κοτσίδες τῶν ἰδικῶν μας !

Ὁ νέος κληρικός ἤκουσε τὴν φράσιν τοῦ φίλου του καὶ ἐμείδισεν. Σκύβοντας δὲ πρὸς τὸ μέρος μου, εἶπεν εἰς ἄψυχον ἐλληνικῇ :

—Ἐυχαριστῶ διὰ τὴν φιλοφρόνησιν. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι ξένος. Οὐτε ἀλλόδοξος. Εἶμαι ὁ Μητροπολίτης Μύρων Χρυσόστομος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. «Ἐθνος»

Καὶ διὰ μὲν τὴν τάσιν μοναχισμοῦ τῶν στελεχῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου οὐδὲν ἔχομεν νὰ εἰπώμεν. Γνωστὸς ὁ Θεὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ. Διὰ τοὺς θαυμαστάς ὁμοίας τῆς ἀμφιέσεως τῶν παστέρων ἐν ὀνόματι τῆς «καθαριότητος» πρέπει νὰ κινήσωμεν θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν. Ὁ ἐστὶ μετ' ἐκτενέστερον, ὅτι ὁ μυωπικὸς κοσμοπολιτικὸς κατέστρεψεν ὀριστικῶς εἰς αὐτοὺς τὴν ἐκπαιδευτικὴν ἐπισκοπικὴν μὲ ὅτι ἀναβρέει ἀπὸ τὴν παρὰ τοῦτον, ἐφ' ὃν ἐκείνη τὸ ψυχικὸν βίωμα, καὶ τοὺς κατέστησε κενὰ ὀστρακόδεσμα. Ὅταν λοιπὸν ὁμιλοῦν περὶ μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ ὀρθοδοξίᾳ, εἶναι ὥσάν νὰ διδάσκουν οἱ τυφλοὶ περὶ χρωμάτων.

Πρὸς τὸ φίλον «Ἐθνος»

Τὸ ἀγωνιζόμενον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. αἰσθάνεται ἐν εἶδος ὀφείλῃς πρὸς τὴν ἀντικειμενικότητα καὶ τὴν εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ἐπιδεικνύει ἔναντι ἡμῶν τὸ «Ἐθνος», ἀφοῦ καὶ κατ' ἐκείνας τὰς τεταραγμένας στιγμὰς ποὺ ἐπεχειρήθη κατασπύλων τῶν κανονικῶν χειροτονιῶν τῶν ἀρχιερέων μας ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαλυθῇ ἡ ἀχλὺς καὶ νὰ ἀκουσθῇ καὶ ἡ altera pars.

Πρόκειται διὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Θεολόγου κ. Καραμήτσου, τοῦ ὁποῖου αἱ ἀπόψεις ἀπέδειξαν τὸ ἀναπόφευκτον καὶ τὴν κανονικότητα τῶν γενομένων χειροτονιῶν. Ἡ ἔμφασις τῆς συνεντεύξεως τοῦ φίλου «Ἐθνος» ἀποδεικνύει ἀφ' ἐνὸς μὲν τὰ αἰσθήματα συμπαθείας αὐτοῦ πρὸς τὸν ὀρθόδοξον λαόν μας, ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐκτίμησιν πρὸς τὸν Θεολόγον κ. Καραμήτσου, τοῦ ὁποῖου εὐαρεστήθη νὰ δημοσιεύσῃ τὰς ἀπόψεις.